

S největší pravděpodobností končí protestní akce lékařů, která nemá obdoby v polistopadových dějinách země. Na první pohled je zřejmé, že doktoři zvítězili. Dosáhli skokového zvýšení mezd o částky, se kterými musí jiní zaměstnanci vystačit skoro celý měsíc. Neodešli, my na jejich „děkujeme“ odpovídáme „není zač“.

Na druhý pohled už ovšem vítězství tak oslnivé není. Lékaři hodně ztratili. Zejména podporu veřejnosti a značnou část prestiže. Propast mezi nimi a ostatními zdravotníky se prohloubila a rozšířila. Vyděračské metody odborových bosů nastolily otázku, zda nejsou špitály předimenzovány. Proč máme o třetinu lůžek na počet obyvatel více, než za západní hranicí? Proč máme vůbec tak hustou síť nemocnic? Proč jsou vybaveny málo využitými přístroji, proč jsou pořizovací ceny tak vysoké?

Práce lékaře je jistě velmi důležitá. Podobně jako hasiče, policisty, vojáka, novináře, žalobce či soudce, letového dispečera nebo výpravčího vlaků. Ani ti nejsou odměňováni jako jejich němečtí kolegové. Mají smůlu. Nemají po ruce rukojmí. Přesto někteří odboráři z povolání začali po vzoru LOKu vynášet kartu nátlaku. Chtějí využít výjimečnou příležitost. Protestní akce v příštích dvou letech pokryjí socialističtí hejtmani, stejně jak tomu bylo v případě lékařů. Odbory startují megakampaň. Prý se máme probudit, oni nám otevřou oči. Pravda, v naší společnosti je obrovské množství nešvarů. Především bují korupce. Nová vláda se pokouší o reformy. Jsou nevyhnutelné, nechceme-li dopadnout jako třeba Řecko. Jestli se nechá národ svést odborářskými našeptávači pohodlných cest, dopadneme tvrdě. Tyto cesty vedou, s prominutím, do pekel.

František Ryneš □□□□□